

Høgskolebladet 25/5-91.

Helge N. Albrektsens kronikk den 10. mai om «Påminnelse om jødiske skjebner» utløste en rekke av spørsmål angående jøder, gasskamre, antisemittisme og sionisme. Jeg har personlig ingen annen erfaring med jøder enn at jeg på gymnaset i sin tid slet meg gjennom Shakespeares «Kjøpmannen i Venedig», skrevet og utgitt for ca. 390 år siden, der jøden Shylock fremstilles mildt sagt lite flatterende. Hvorfor fremstilte gode gamle Shakespeare jødene på denne måten? Hvorfor slo Grunnlovens fedre på Eidsvoll i 1814 fast allerede i § 2 at jøder ikke skulle ha adgang til riket? Hadde de en god grunn for det? Det lurere jeg på.

At jødene heller ikke var særlig velsett i Nazi-Tyskland er kjent for de fleste. Hva var årsaken til det? Hvorfor ble de hatet så inderlig? Det lurere jeg på. Jeg lurere også på hvorfor vi har fått herværende påminnelse om jødiske skjebner. Hvorfor jeg lurere på det er nettopp som kronikkforfatteren selv skriver at det er noen som tviler på at deler av jødernes skjebne, nemlig historien om gasskamrene, er sann. Hvorfor gjør det noe at folk tviler på det? Er det noe man skjuler, noe man er redd for skal bli kjent, eller enda verre - bevist?

I vår land er det tillatt å si høyt i full offentlighet at Gud ikke eksisterer. Våre nye muslimske landsmenn hevder at Jesus den dag i dag ligger gravlagt i Kashmir. Dette er tillatt. Selvfølgelig er det det. Man har jo ytringsfrihet. Men det er ikke tillatt å påstå offentlig at Hitlers gasskamre

aldri har vært brukt til å utrydde mennesker. I Stokmarknes bor en forhendværende lektor i den videregående skole som kan bekrefte dette. Han sa i VG den 29/5-75 at han ikke trodde på historien om gasskamrene, underforstått at de var brukt til å utrydde mennesker. Han hadde større tiltro til franskmannen Paul Rassenier, selv fange i Auschwitz, og slett ingen nazi-beundrer, som hadde uttalt at han ikke hadde sett noen gasskamre i Auschwitz. Det samme har kanadiere Ernst Zündel gjort - og blitt idømt 9 måneders fengsel «for å ha spredt falske rykter». Hvorfor er det tillatt å stille spørsmålstegn om alt annet her i verden, bare ikke Hitlers gasskamre? Hvorfor er det forresten ingen tyskere som har sett eller visst om disse gasskamrene? Det lurere jeg fortsatt på.

En ingeniør fra Boston ved navn Fred Leuchter, en mann som har gjort det til sin makabre spesialitet å konstruere gasskamre for amerikanske fengsler til bruk ved henrettelse av dødsdømte har laget en «Rapport om krematorier og gasskamre i Auschwitz, Birkenau og Majdanek - den første retstekniske undersøkelse», utgitt på Nordland Forlag, Postboks

7916, DK-9210 Aalborg SØ, der han som den første i etterkrigstiden mener å bevise vitenskapelig at de angivelige gasskamre i disse tre leirer aldri, hverken dengang eller nå, kunne ha fungert som henrettelsesgasskamre. Jeg lurere på hva som ville ha skjedd dersom denne rapporten, som er kjemisk fri for politiske over- eller undertoner,

Det lurere jeg på

var blitt oversatt til norsk og utgitt i Norge.

Jeg har sett endel autentiske filmopptak fra disse konsentrasjonsleirene, sist film «En smertefull påminnelse». Denne filmen viste opptak fra konsentrasjonsleirer som nettopp var blitt befrikket av allierte soldater, og la meg si det med en gang. Det vi fikk se var forferdelig, og intet mindre enn det. Men midt oppi alt dette fikk vi se helt utmagrede mennesker som angivelig nettopp skulle ha vært gasset ihjel. For meg hadde det vært minst like sannsynlig at de hadde sultet ihjel. Hvem hadde produsert filmen? Jo, det var også jøder. Mens vi er inne på film; var det jøder som sto bak spillefilmserien «Holocaust» som for noen år siden rystet hele Amerika og Europa? Var det ikke også et betydelig innslag av jødiske navn på rulleteksten til «Krigens vinder» som vi nettopp har sett på fjernsyn? Da lurere jeg atter på: har disse filmene og herr Albrektsens artikkel egentlig samme formål? Er begge deler egentlig et propagandafremstøt, et signal eller en advarsel? Er det en bakenforliggende grunn til at vi med jevne mellomrom må tvangsfores med slike «påminnelser», og er disse bare en litt mer jordnær variant av det kristne budskapet om at hvis du ikke tror, bærer det rett til helvete med deg? Er man her like redd for at en sannhet skal komme for dagen som man er for å åpne graven til Jesus?

Jeg har lurt på hvilket motiv jødene eventuelt måtte ha for å spre over hele verden en historie som ikke var

sann. Ville for eksempel staten Israel ha sett dagens lys uten disse gasskamrene? Ville jødene ha vært tilsynelatende totalfredet mot enhver kritikk uten disse gasskamrene? Det kan man også lure på.

Kronikkforfatter Albrektsen nevner Anne Franks dagbok, at det er noen som tviler på at den er ekte. Det jeg lurere på med boka er om det er sant at siste del av bokas originalmanuskript er skrevet med kulepenn, som ikke fantes før etter krigen, og at andre deler av boka er skrevet med både samme og flere andre forskjellige håndskrifter. Dersom dette er sant, lurere jeg på om det er forståelig at enkelte tviler på at boka er ekte.

Når Albrektsen skriver at The Anne Frank Foundation har forgreninger til USA, er jeg ikke i særlig tvil om at det er tilfelle. Når man derimot skriver at denne ideelle stiftelse, som har til formål å drive opplysningsvirksomhet om jødernes skjebne under 2. verdenskrig, samtidig driver med kartlegging av ny-nazistiske grupper, lurere jeg virkelig på hva som er hensikten med denne kartleggingen. I den forbindelse lurere jeg på om stiftelsen var representert ved den såkalte hat-konferansen som fant sted i Oslo i fjor og som var initiert av den jødiske fredsprisvinneren Eli Wiesel. Hva er da forresten stiftelsens hovedformål? Er det å drive opplysningsvirksomhet, eller er det å kartlegge ny-nazister? Det ene rimer kanskje ikke helt med det andre.

Albrektsen nevner ikke, ikke så mange andre har nevnt det heller, men noe jeg har lurt på i lange tider er hvordan det kan henge sammen at Israel «i alle år» har vært det sørafrikanske apartheidstyrets eneste venn og allierte her i verden. Er Israel like rasistisk som Sør-Afrika, eller er Sør-Afrika egentlig like antirasistisk som Israel? Hvis det siste er tilfelle, hvorfor har ikke Sør-Afrika egen venneforening på Stortinget slik Israel har? Det er mye man kan lure på i denne vår merkelige verden.

Spørsmålene er mange, og la meg til slutt slå fast, at noen skulle tro noe annet, at jeg er absolutt ingen jødehater eller antisemitt. Tvert imot har jeg samme respekt og aktelse for jøder som jeg har for alle andre folk, for palestinere - de er også semitter, som jeg har for kurderne, for libaneserne, for tibetanerne og alle nasjoner som kjemper for retten til noe så selvfølgelig som sitt eget land. Men jeg har lurt på hva årsaken til at jøder er hatet over store deler av verden kan være, om den kan ligge hos jødene selv og deres måte å være på, om Shylock fremdeles lever i beste velgående, og om det i så fall bare skulle et lite minimum av selvransakelse og en justering av egen væremåte til for å rette på det. Er det flere som har lurt på det samme?

Knut Westland
Oslo